

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр. София, 10.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 12.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **9997** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. А. Н. срещу Уведомително писмо за приключила обработка на заявление по схемите и мерките за директни плащания на площ за кампания 2009г. с изх.№ 01-6500/8725 от 23.08.2013г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” /ДФЗ/.

Претендира се нищожността на оспорвания акт на основание чл.177, ал.2 АПК поради противоречието му с влязлото в сила Решение № 682/08.05.2012г. по адм.дело № 2139/2011г. по описа на Административен съд-Бургас. Като земеделски производител жалбоподателката подала общо заявление за единно плащане на площ за кампания 2009г. с У. 02/160709/37798 като в резултат на извършените административни проверки в И. и проверки на място към м.ноември 2009г. не били установени недопустими за подпомагане площи и била оторизирана и изплатена сума в размер на 8427,94 лева на 07.01.2010г. В следствие с Акт за установяване на публично държавно вземане изх.№ 01-6500/32360 от 27.07.2011г., позовавайки се на резултати от допълнително извършени проверки, ДФЗ намалил годните за подпомагане площи и приел, че оторизираната сума се явява недължимо платена, тъй като била платена за недопустими за подпомагане площи. Актът бил отменен с посоченото по-горе решение на Административен съд-Бургас. При зачитане на съдебния акт според жалбоподателя преписката за кампания 2009г. е приключила с акта за оторизиране на суми и тяхното изплащане на 07.10.2010г. В противоречие с

този съдебен акт с обжалваното писмо ДФЗ се произнесъл по вече приключила административна преписка, поради което според жалбоподателя същото представлява безусловно нищожен акт. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Г. по съображенията, изложени в нея, както и по съображения, че оспорваният акт цели възобновяване на приключило административно производство, което е недопустимо поради липса на основания.

Ответникът по оспорването – Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, чрез надлежно упълномощения от него юриконсулт П., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Възражава срещу прекомерността на адвокатското възнаграждение. Писмени бележки по съществуването на спора не са представени, с оглед дадената възможност за това от съда.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

При извършената служебна проверка за допустимост на жалбата, съдът намира, че същата е подадена в законоустановения срок, от активнoleгитимирана страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и при наличие на правен интерес от оспорването.

Процесното писмо е съобщено на жалбоподателя на 09.09.2013г., видно от представената по делото куриерска разписка /л.13/, а жалбата срещу него е подадена на 23.09.2013г., което се установява от клеймо върху пощенски плик – л.7 от делото. Предвид и наведеното възражение за нищожност на акта, същото от своя страна се релевира безсрочно.

Що се касае до характера на процесното писмо, съдът приема, че дори и волеизявлението на изпълнителния директор на ДФЗ да е обективизирано във формата на писмо, същото има характер на индивидуален административен акт при следните съображения от фактическа и правна страна:

От административната преписка се установява, че жалбоподателят е подал общо заявление за плащания на площ за кампания 2009г. с У. 02/160709/37798, в което са отбелязани схемите, по които кандидатства за имотите, описани в приложената таблица.

Видно от Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ изх.№ 01-6500/32360 от 27.07.2011г. на заместник-изпълнителния директор на ДФЗ по заявлението за подпомагане за кампания 2009г. на бенефициента е оторизирана сума в размер на 8427,84 лева по Схемата за единно плащане на площ /СЕПП/. В резултат на новополучена информация – резултатите от допълнителни проверки, представени в ДФЗ с писмо вх.№ 02-0409/3554 от 09.12.2010г., с която информация ответника съобразявайки се, е извършил административна проверка на заявлението по чл.37, ал.2 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/ и намалил годната за подпомагане площ, вследствие на което определил, че „част“ от оторизираната на бенефициента сума в размер на 8427,84 лева се явява недължимо изплатена, тъй като била изплатена за недопустими за подпомагане площи. Съгласно

посоченото в акта установеното с него държавно вземане - приетата за недължимо платена сума, подлежи на възстановяване.

Актът е оспорен пред Административен съд-Бургас, който с Решение № 682/08.05.2012г. по адм.дело № 2139/2011г. е отменил същия поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. С Разпореждане от 14.12.2012г. на Председателя на III отд. на ВАС касационната жалба, подадена от ДФЗ срещу отменителното решение на Административен съд-Бургас е оставена без разглеждане, като разпореждането е влязло в сила на 15.01.2013г., съгласно справка в официалната интернет страница на ВАС. Изявление в тази насока е направено и от процесуалния представител на ответника в молби от 01.11.2013г. и 21.11.2013г. /л.60 и л.69 от делото/.

Съгласно мотивната част на решението на АС-Бургас, в оспорения АУПДВ липсват фактически основания за неговото издаване и действително има препращане към документи, съдържащи се в преписката, но в тях не се съдържат конкретни обстоятелства, въз основа на които да се изведат основанията за издаване на акта. Документите удостоверяват, че е проведена процедура по ревизия на данните и установяване допустимия слой за подпомагане на територията на страната, в следствие на което цялата допустима за подпомагане площ за кампания 2009г. е била намалена. Какви са обаче причините да бъде намалена площта по конкретната преписка, за кои парцели и на какво основание тя се приема като недопустима за подпомагане, административният орган не е посочил. При липсата на мотиви в тази насока, съдът е посочил, че не може да се установи защо административният орган е преценил, че следва да бъде възстановена цялата първоначално оторизирана за подпомагане сума, за да се обоснове извод за нейната недължимост. При първоначално извършените кръстосани проверки през м.11.2009г., са установени част от заявените за подпомагане площи от бенефициента за допустими за подпомагане през 2009г. и за тях е оторизирана сума за изплащане в размер 8 427,84 лв. по Схема за единно плащане на площ, което изрично е посочено в АУПДВ. Съдът е приел, позовавайки се на чл.24, § 2 от Регламент (ЕО) № 796/2004г., че оспореният пред него акт е издаден при съществено нарушение на административно-производствените правила. Изводът си за противоречие на акта с материалния закон съдът е обосновал с разпоредбата на чл.73, § 1 от Общите разпоредби на Регламент (ЕО) № 796/2004г. на Комисията, който предвижда, че ако е извършено недължимо плащане, земеделският производител възстановява въпросната сума плюс лихва, изчислена в съответствие с параграф 3 като според чл.73, § 4 от Регламент (ЕО) № 796/2004г., задължението за възстановяване, посочено в §1, не се прилага, ако плащането е извършено по грешка на компетентните власти или друг орган и ако грешката не може да бъде установена по разумен път от земеделския производител.

Според съда в случая оторизирането и плащането на сумата за подпомагане на жалбоподателката е извършено след финализиране на проверките по отношение на критериите за допустимост, при спазване на изискването, въведено в т.11 от преамбюла на Регламент (ЕО) № 796/2004г. на Комисията. Плащането по подаденото заявление е извършено, при спазване на реда, установен в чл.43 от ЗПЗП, след като компетентната съгласно чл.27, ал.3 от ЗПЗП Разплащателна Агенция е установила, че площите, заявени от жалбоподателката за подпомагане отговарят на критериите, изчерпателно изброени в чл.43, ал.1 от ЗПЗП и не са констатирани нередности, при извършването на две кръстосани проверки на данните от заявлението през м.11.2009г.,

като е приел, че очевидно в случая, преизчисляването на оторизираната сума на жалбоподателката и приемането на част от нея за недължимо платена, не се дължи на неправомерно поведение или недобросъвестност на земеделския стопанин.

Съдът е приел, че изплащането на суми за площи, които впоследствие през 2010г. се е оказало, че не подлежат на подпомагане, е резултат от грешка на държавен орган, за която земеделският производител не може да бъде отговорен, поради липса на неправомерно поведение от негова страна, което да е въвело в заблуждение административен орган, за да му бъде осъществено плащане на парични средства за подпомагане. Отделно, несъответствието е установено при извършени „допълнителни специализирани анализи и проверки на коректността на данните”, тоест след като несъответствието е установено от служители на Министерството на земеделието и храните, посредством посочените специализирани анализи и не би могло да се приеме, че грешката може да бъде установена и от земеделския производител по разумен път, след като той не притежава специални познанията и опит. Затова, съдът приема, че не са налице основания за възстановяване на изплатените суми от страна на жалбоподателката и като е приел обратното, административния орган и издал акт, при неправилно приложение на материалния закон.

С процесното писмо административния орган приема, че в съдебното решение липсват мотиви, обосноваващи допустимост за подпомагане на площите, декларирани със заявление У. 02/160709/37798 за кампания 2009г., поради което приема, че съдът възприема и не изменя първоначалния фактически извод на ДФЗ за недопустимост за подпомагане на заявените площи. Фондът обаче не разполагал с възможност за принудително възстановяване на изплатената финансова помощ поради отмяната на АУПДВ. С обжалвания акт жалбоподателят се уведомява за изчислената окончателно сума по заявлението му за кампания 2009г. като с оглед установените разлики оторизираната субсидия за кампания 2009г. в размер общо на 8427,84 лева се явява недължимо платена поради недопустимост на площите за подпомагане, а с оглед процентното изражение на наддекларираните площи по СЕПП – 100 % е наложена санкция за бъдещ период, съгласно чл.58 от Регламент (ЕО) № 1122/2009 в размер на 5750,01 лева.

Предвид така изложеното съдът приема, че оспорваното писмо има характера на индивидуален административен акт, въпреки че волеизявлението на административния орган е обективизирано в писмо и въпреки неясната воля на издателя му.

След анализа на оспорвания акт съдът намира, че с него по същество се възобновява административното производство, образувано по подаденото от жалбоподателя общо заявление за плащания на площ за кампания 2009г. с У. 02/160709/37798.

На първо място по подаденото от жалбоподателя заявление е извършено плащане на посочената в оспорвания акт като недължима сума в размер на 8427,84 лева. Това действие обективира властническо волеизявление и представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК. Този акт е позитивен за жалбоподателя стабилен административен акт.

На следващо място възобновяването на административното производство е уредено в Глава седма на АПК, като в чл.99 АПК изчерпателно са изброени основанията при наличието, на които влизят в сила индивидуален административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено

по-горестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал. Възобновяването на административното производство може да се извърши само при наличието на някое от тези основания и в сроковете, регламентирани в разпоредбата на чл.102, ал.1 и ал.2 АПК - в случаите по чл.99, т.1 в тримесечен срок от влизането в сила на акта, а в останалите случаи - в тримесечен срок от узнаване на обстоятелството, което служи за основание за отмяна или изменение на административния акт, но не по-късно от една година от възникване на основанието.

Административният орган не е посочил в оспорения акт изложеното в него кое от основанията по чл.99 АПК осъществява, но при всички случаи срокът за възобновяване на производството е изтекъл. Доказателствата по делото по несъмнен начин установяват, че за административния орган обстоятелствата, съставляващи основание за възобновяване на производството по чл.99 АПК, са били известни още към датата на издаване на отменения Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-6500/32360 от 27.07.2011г.

Съдебната практика е константна в разбирането, че с издаването на административния акт компетентността на административния орган по конкретния въпрос се изчерпва, затова той не може да издаде нов акт по същия въпрос - чл.27, ал.2, т.1 АПК, нито да отмени или измени вече издадения, освен в изрично посочените в закона случаи. Цитираните законови текстове от Глава седма на АПК са ясни, не пораждаат съмнения и никакви доводи за различна воля на законодателя не могат да променят точния им смисъл и съдържание - активността на допусналия порок в даден акт административен орган е допустима, но при определени условия и в конкретно предвиден срок, с оглед стабилността на административните актове и сигурността на гражданскоправния оборот. В случая подобна активност се проявява след повече от една година и то по недопустим процесуален ред. Затова и е достатъчно само да се подчертае, че сроковете по чл.102 АПК са преклузивни и с изтичането му се погасява субективното право на съответния административен орган да издаде съответния административен акт. Издавайки процесното писмо извън сроковете, установени в закона, ответникът е постановил един порочен административен акт. Порокът е тежък и радикален, тъй като засяга компетентността на органа да преразгледа издадения и влязъл в сила административен акт извън установената във времето възможност за това, поради което оспореният акт като издаден от административния орган извън предоставените му времеви предели на компетентност е нищожен и тази нищожност следва да бъде обявена от съда – в този смисъл Решение № 536 от 14.01.2010 г. по адм. д. № 10010/2009 г., II отд. на ВАС, Решение № 10087 от 10.07.2012 г. по адм. д. № 16208/2011 г., I отд. на ВАС, Решение № 5859 от 25.04.2013 г. по адм. д. № 3399/2013 г., 5 чл. с-в на ВАС, Решение № 10908/31.07.2012г. по адм. д. № 16341/2011г., VII отд. на ВАС, Решение № 1403/30.01.2013 г. по адм. д. № 6177/2012 г., I отд. на ВАС, Решение № 15671/27.11.2013 г. по адм. д. № 2039/2013 г., III отд. на ВАС и др.

На следващо място с обжалвания акт се цели пререшаване на спор, по който има влязло в сила съдебно решение. Изрично в него се поставя въпроса за възстановяването на получената от Н. субсидия за 2009г., като съдът приема, позовавайки се на чл.73, § 4, ал.1 от Регламент (ЕО) № 796/2004г. на Комисията, че когато земеделският производител е представил фактически точна информация или когато той може да докаже по друг начин, че не е допуснал грешка, то погрешното

прилагане на условията за подпомагане от страна на администрацията обуславя приложението на основанието в посочената разпоредба и сумата не подлежи на възстановяване. Изрично в съдебното решение е посочено, че по делото няма данни, че с поведението си жалбоподателят е въвел в заблуждение органите на РА, нито че в подаденото заявление е декларирал неверни данни относно вида и размера на площите. Оттук съдът е извел и извод, че изплатената субсидия не подлежи на възстановяване от заявителя и органът не може да иска връщането ѝ. Настоящият състав на АССГ приема, че след като по този въпрос има влязло в сила съдебно решение и с него се приема, че не са налице предпоставки органът да иска обратно изплатената субсидия за 2009г., всякакви последващи актове, с които органът преразглежда спора и взема решения за недължимост на сумите по заявлението от 2009г. се явяват нищожни такива, от една страна поради противоречието им с влязло в сила съдебно решение и на следващо място, тъй като по този начин се прави опит да се пререши спора за дължимост на сумите, като последващо се претендира връщане на същите като недължимо платени, но чрез ползване на механизми на налагане на санкции за бъдещ период. Според АССГ в настоящия съдебен състав, въпросът, касаещ дължимостта на сумите по заявлението на Н. за 2009г. е приключен с влязлото в сила решение на Административен съд-Бургас, с което се приема, че същите не подлежат на възстановяване от заявителя, поради което недопустимо е с последващ акт същите суми отново да се поставят и третираат като недължимо платени поради липса на компетентност на органа да пререшава спор, решен с влязло в сила съдебно решение.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно, като с оглед своевременно направеното възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение и в съответствие с Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС същото следва да бъде присъдено в минимален размер, на основание чл.8 във връзка с чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения предвид липсата на фактическа сложност на делото и разноски следва да бъдат присъдени в размер на 160 лева, от които 10 лева за внесена държавна такса по оспорването и 150 лева за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд-София град, II отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалбата на М. А. Н. нищожността на Уведомително писмо за приключила обработка на заявление по схемите и мерките за директни плащания на площ за кампания 2009г. с изх.№ 01-6500/8725 от 23.08.2013г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на М. А. Н., [населено място], [община], Област Б., сума в размер на 160 /сто и шестдесет/ лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

Административен съдия: